

TEATRE
'La place du Diamant'

Martine Pascal, la Colometa francesa

La fortuna dramàtica de Rodoreda

Francesc Massip

La place du Diamant de Mercè Rodoreda. Traducció: Bernard Lesfargues. Intèrprets: Martine Pascal, Nicolas Devanne. Escenografia: Nathalie Holt. Direcció: Gilles Boullion. Festival Temporada Alta, Teatre de Salt, 17 de novembre.

Ha tornat a passar. ¿Han de venir de fora per descobrir-nos la potència dramàtica dels nostres escriptors? Sembla que sigui així. Martine Pascal ha demostrat la profunda teatralitat de l'obra de Rodoreda. Aquí, deu anys després de la seva mort, quan finalment van començar a estrenar-se alguns títols, molts van arrufar el nas i van arribar a parlar de la inexperiència teatral de Rodoreda, autora d'obres dramàtiques poc apassionants, peces sense ancoratge ni tradició, i altres galindanes del gènere. Per demostrar tot el contrari hi ha aquesta producció del Centre Dramatique de Tours que des del 1997 està tenint un èxit aclaparador a França, bé que aquí arriba amb quatre anys de retard i en sessió única, gràcies a l'encert del Festival Temporada Alta de Girona. La novella més llegida de Mercè Rodoreda conté ja en si un poderós element de dramaticitat: el monòleg interior que l'autora utilitza per boca de la protagonista. La narradora desapareix completament darrere la veu menuda, la mirada encongida i el dolor letàrgic d'aquesta antiheroïna que és Colometa, que conta amb modesta simplicitat els desficiis, patiments i il·lusions d'una dona del poble que ha passat una guerra. Aquesta tècnica narrativa facilita l'adaptació escènica, sobretot perquè a través d'aquest filet de veu es construeix un personatge extraordinàriament proper, quotidià i universal. La virtut del muntatge francès recolza, d'una banda, en l'admirable síntesi que s'ha fet de la novella, reduïda a una hora de monòleg intens, i, d'una altra, en l'exquisida interpretació de Martine Pascal, una actriu d'una força de convicció sorprenent que, asseguda en una cadira com en un velltor, va desgranant amb sobrietat i convicció, sense parpellejar, l'emotiu relat de la Natàlia. La delicada posada en escena de Boullion amplifica l'essencial i precís treball de l'actriu, que, amb una fluència sense pauses ni èmfasis, clava el públic a la butaca fins al final. Hi col·labora l'elegant escenografia de Holt, amb metonímiques al·lusions al colomar i a la torbadora presència dels colomins que arriben a envair la casa de la protagonista: plomes penjades a una corda d'estendre i un munt de plomissó escampat per terra. I poca cosa més: l'austeritat fa créixer l'eficàcia d'un muntatge que mereixeria ser programat al lloc de l'acció, Barcelona, d'on es van extreure els diamants en brut d'aquesta Plaça.

CLÀSSICA

Jessye Norman

Encanteri a mitges

Xavier Cester

Obres de Schubert, Ravel i Wagner. Jessye Norman, soprano. Mark Markham, piano. Ibercàmera, Gran Teatre del Liceu, 16 de novembre.

En més d'una ocasió hem aplaudit fervorosament un concert de Jessye Norman, una soprano que ha establert una comunitat única i indissoluble amb el públic de Barcelona. L'expectació aixecada pel seu recital al gran temple de la veu que és el Liceu va ser enorme, donada la idolatria cap a la deessa nord-americana. Però, almenys per a aquest cronista, l'encanteri no es va produir fins a la darrera secció d'una llarga vetllada que va començar amb un quart d'hora de retard.

A més de les habituals limitacions a l'agut, la veu de Norman denota ja un empobriment d'harmònics, pèrdua de riquesa tímbrica i més dificultats per passar d'un registre a un altre. Tot i la contradicció de base que és fer un recital de *lieder* en un espai de les dimensions del Liceu, la soprano no va defugir la recerca d'un to confidencial, que, per altra banda, deixava més al descobert l'usura dels mitjans. Res d'això és especialment greu si es té en compte el grapat de lustres de carrera de Norman, però si la reacció lògica hagués estat un aprofundiment en els valors musicals i interpretatius del seu cant, aquesta no es va produir. El que hi va haver va ser una repetició dels clixés de sempre. En els darrers anys Norman s'ha mogut en un fràgil equilibri entre art i artificio, però en aquesta ocasió la balança es va decantar clarament cap al segon concepte.

En el bloc de *lieder* de Schubert hi va haver una impacient *Gretchen am Spinnrade*, un *Der Tod und das Mädchen* d'ultraterrena solemnitat en la seva segona secció però escàs esferènt en la primera, i un *Erlkönig* convertit novament en exhibició de fregolisme vocal. La *Shéhérazade* de Ravel va estar banyada per un recargolat perfum, però només als *Wesendonk-Lieder* de Wagner, Norman, amb el sempre submis acompanyament de Mark Markham, es va deixar d'afectacions en una versió més expansiva, tot i que una mica frasejada a cops. La posada en escena continua sent impressionant, així com el control sobre un públic que en el torn de propines (set) clamava i corejava el seu nom en una nova catarsi col·lectiva. No hi va haver grans sorpreses en el darrer terç del concert, amb peces de Strauss (*Zueignung* i *Cäcilie*), un bloc d'espirituals (amb Norman al piano en un *Amazing Grace* que el públic va acompanyar amb la boca tancada) i, com en el darrer concert a l'Auditori, un *Summertime* de caire jazzístic. Va ser en aquesta part on finalment vam retrobar el magnetisme incontenible d'aquesta immensa cantant que ni en un dia fluix abandonarà el nostre panteó particular.

Sala Gran

Direcció
Mario Gas

Del 25 d'octubre
de 2001 al 6 de
gener de 2002

Teatre Nacional
de Catalunya

www.tnc.es

La Mare BERTOLT BRECHT Coratge i els seus fills

«A la gent corrent, tant les victòries com
les derrotes ens surten cares»

dimarts
17.00h
de dimecres a dissabte
20.30h
diumenge
18.00h

obra recomanada
connecta't

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

ACS SONY Airtel BBVA 98 LA SECCIO D'ESPECTACLES TONIBO SABADELL RASO LA VANGUARDIA

L'Auditori
SALA SIMFÒNICA

organitza: l'Auditori. OBC

23, 24 i 25 de novembre

Orquestra Simfònica de
Barcelona i Nacional
de Catalunya

Carl Orff
Carmina Burana

Benguerel
Set faules de La Fontaine

Salvador Brotons director

Anna Feu soprano
Toni Gubau contratenor
Lluís Sintes baríton
Joan Borràs narrador
Coral Cantiga

Cor Ciutat de Tarragona
Cor Sant Esteve de Castellar
del Vallès

Petits Cantaires de l'escola
de música "La Guineu"

organitza: Concerts a Barcelona

27 de novembre

Orquestra de Cambra
Leos Janacék

Ivan Zenaty violí

Obres de
Vivaldi, Tartini, Paganini,
Txaikovski i Dvorák

organitza: The Project

28 i 29 de novembre

Presuntos
implicados

Presenten el seu nou disc
GENTE

organitza: l'Auditori

30 de novembre

8è Festival de músiques
contemporànies de Barcelona

Orquestra Simfònica de
Barcelona i Nacional
de Catalunya

Arturo Tamayo director

Guinjoan Ab origine
Donatoni Duo per Bruno
Delás Umbra Vitae
Xenakis Aïis

+ informació a la cartellera:
Auditori

Venda de localitats:

a les taquilles de l'Auditori,
Tel. Entrada 902 10 12 12
i ServiCaixa 902 33 22 11
(per telèfon recàrrec
addicional per entrada)

l'Auditori

Lepant 150
08013 Barcelona
Tel. 93 247 93 00
www.auditori.com
www.obc.es

Ajuntament de Barcelona

Institut de
cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura